

raader de smaa Stater til at acceptere, maa komme til at veje meget tungt i Vægtskaalen for enhver fornuftig mindre Stats Beslutninger, idet det selvfølgelig vil være i høj Grad utilraadeligt at komme enten over eller under denne Norm.

Den Opfattelse har man jo i Virkeligheden ogsaa i andre Stater. Jeg skal erindre om den hollandske Dronnings Trontale, som blev holdt for ikke mange Uger siden, hvori den hollandske Regering udtaler følgende: „Ogsaa paa Spørgsmaalet om Landets Forsvar vedbliver jeg at have min fulde Opmærksomhed henvendt. Afgørelsen herom kan imidlertid ikke træffes, førend der haves større Sikkerhed over, hvilke internationale Ordninger Folkeforbundet vil fastsætte“. Man vil altsaa se, at den hollandske Regering, der, som bekendt, tæller udmærkede statsretskyndige blandt sine Medlemmer og er en Regering, der altid har sin Opmærksomhed ganske særlig henvendt paa folkeretlige Forhold, netop udtaler denne Anskuelse. Og hvis man vil se til vore Nabolande, saa har nylig der en Autoritet, som den højtærede Forsvarsminister sikkerlig ikke vil underkende, Føreren for den svenske Regering, en Regering, der er sammensat af Venstremænd af nærmest radikal Farve og Socialdemokrater, Statsminister Edén, ved et Møde i Göteborg udtalt følgende: „Det store Problem om Afrustning eller Indskrænkning af Afrustningsbyrden er nu blevet internationalt, idet Spørgsmaalet er taget op af Nationernes Forbund. Men jeg maa dog i denne Forbindelse betone, at Forbundspagten direkte forudsætter en vis Grad af Militærberejdskab hos hvert Forbundsmedlem, baade med Hensyn til Pligter mod Forbundet og med Hensyn til vedkommende Stats egen nationale Sikkerhed“. Og hvem er det, der udtaler sig om, hvordan man tænker sig dette Maal? Ja, det er netop ifølge Pagten Folkeforbundets Raad, og det vil derfor være uklogt at træffe endelig Bestemmelse, inden vi har hørt, hvorledes dette Raad ser paa disse Forhold.

Nu siger den højtærede Forsvarsminister: Det kan vi ikke vente paa. Naturligvis, i al Evindelighed kan man ikke vente, men der er ingen Tvivl om, at Folkemeningen for at faa Folkeforbundet til at træde i Kraft er saa stærk rundt omkring i de allierede europæiske Stater, at man vil søge at overvinde Hindringerne. Der er allerede nu Tale om, at hvis Amerika ikke skulde ville gaa med, vil man ikke desto mindre søge at faa en

Ordning i Stand. Jeg tror ikke, man kommer til at vente saa særdeles mange Maaneder, inden vi ser det første Raad træde sammen til Behandling af dette Spørgsmaal. Det er nemlig et i allerhøjeste Grad brændende Spørgsmaal paa Grund af de mange nye Stater, der er skabte i Europa, og som har en vis naturlig Tilbøjelighed til at ville føre deres Rustningsvæsen langt op over den Grænse, der kan anses for rimelig og forsvarlig. Det er af yderste Vigtighed for Europas fremtidige Sikkerhed, at der snarest muligt kommer en international Ordning af dette Spørgsmaal. Derfor vil ogsaa de store Magters egen Interesse føre dem hen imod dette, at vi snart ser Folkeforbundet træde i Virksomhed paa den ene eller anden Maade.

Jeg skal slutte mine Udtalelser om dette med at indprente, at Hovedsagen er, at Byrderne maa bæres, hvis man vil have Fordelene. Det kan ikke nytte, at en enkelt Stat eller et Par enkelte Stater staar op og siger: Vi vil nok være med til at have Fordelene, men vi vil ikke bære Byrderne. Det er et daarligt Program at møde frem med for en lille neutral Stat paa en Tid, hvor Verdens mægtigste Magter har lidt og blødt gennem mange Aar, blandt andet for at skabe en ny international Retsorden. De smaa Stater, som har haft forholdsvist gode Aar under Krigen i Sammenligning med de krigsførende, kan ikke komme og sige: Heller ikke efter Krigen er vi til Sinds at bære Byrder af nogen Betydning for Folkeforbundets Skyld. En Gennemhulning af Systemet paa den ene eller anden Maade vil i Virkeligheden skade de smaa Stater endnu langt mere end de store, thi de store kan klare sig uden Folkeforbundet, de smaa kan det ikke.

Jeg skal saa vende mig til Betragtninger om det sønderjyske Spørgsmaal. Siden jeg havde Ordet ved Begyndelsen af Finanslovbehandlingen har den tyske Rigskansler Bauer i Flensborg og i Tønder holdt to saare mærkelige Taler. Jeg skal naturligvis udtale mig med det Hensyn, man skylder en fremmed Statschef, men jeg kan ikke lægge Skjul paa, at jeg finder, at disse Taler havde en yderst mærkelig og for Danmark lidet heldig Karakter. Jeg skal her ikke dvæle ved Rigskansler Bauers højstemte Ros over den nu siddende danske Regering. Det er noget, som Hr. Bauer naturligvis har Lov til at udtale, og man kan kun sige derom, at Smag og Behag er jo saa forskellige. Naar Rigskansleren finder saa overordent-